

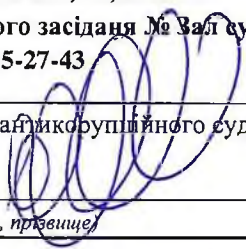
ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

просп. Перемоги, 41, м. Київ, 01601, e-mail: inbox@vaks.gov.ua,
веб-сайт: <https://hcac.court.gov.ua>, код ЄДРПОУ 42836259

Вих №: 991/480/23/2286/2023
Дата: 25.01.2023

Справа № 991/480/23
Провадження № 2-а/991/4/23
Головуючий суддя: Крук Є. В.
Судді: Кравчук О.О.
Білоус І.О.

Повістка про виклик у судове засідання

Вищий антикорупційний суд (найменування суду)	Кому: Ковітіді Ольга Федорівна
викликає Вас у процесуальному статусі: відповідач	Місцезнаходження/ місце проживання: проспект Кірова, буд. 13, каб. 263-264, м. Сімферополь, АР Крим, 95000 e-mail:
на 10:00 30.01.2023	Копії документів, які надсилаються разом із повісткою про виклик: 1. копія позовної заяви з додатками 2. копія ухвали від 25.01.2023
за позовною заявою центрального органу виконавчої влади Міністерство юстиції України до Ковітіді Ольга Федорівна про стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції.	Додатково просимо надати документи, які посвідчують особу та підтверджують повноваження.
Місцезнаходження суду: просп. Перемоги, 41, м. Київ Зала судового засідання № 3 тел.: 044-585-27-43	У дводенний строк з дня одержання позовної заяви особа, щодо якої ставиться питання про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 ЗУ "Про санкції", має право подати відзив на позовну заяву.
Суддя Вищого антикорупційного суду (підпис, ініціали, прізвище)	Євген КРУК

Пункт 7 частини 1 статті 125 КАС України, зобов'язує осіб, що беруть участь у справі повідомити суд про наявність поважних причин неможливості прибуття до суду у разі їх наявності.

Наслідки неприбуття за викликом суду

Пунктом 2 частиною 5, статті 283-1 КАС України, передбачено, що неявка в судове засідання учасників справи та/чи їх представників не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні

Пункт 9 частини 1 статті 125 КАС України зобов'язує осіб, що одержали повістку у зв'язку з відсутністю адресата, за першої можливості вручити її адресату.

Розписка

Повістку про виклик до суду на ім'я Ковітіді Ольга Федорівна про прибуття до Вищого антикорупційного суду
(найменування суду)

на 10:00 год. 30.01.2023 року як відповідач

1. одержав ____ 20__ року : 1. Особисто _____
(підпис одержувача)

2. Для передання
Секретар с/з _____
(підпис)

(підпис одержувача із зазначенням посади або відношення до адресата, а також даних документа, що посвідчують особу)

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Мін'юст

вул. Архітектора Городецького, 13, м. Київ, 01001

Тел.: (044) 364-23-93, факс: (044) 271-17-83

E-mail: callcentre@minjust.gov.ua.

themis@minjust.gov.ua.

Web: <http://www.minjust.gov.ua>

Код згідно з ЄДРПОУ 00015622

ПОЗИВАЧ: **ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД**
01601, м. Київ, просп. Перемоги, 41
МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ
вул. Городецького, 13, м. Київ, 01001
Код згідно з ЄДРПОУ: 00015622
e-mail: callcentre@minjust.gov.ua;
themis@minjust.gov.ua
тел. (044) 486 51 90
Міністр юстиції України
Малюська Денис Леонтійович
вул. Городецького, 13, м. Київ, 01001
для зв'язку: (050) 107 13 29

особа, яка діє від імені Міністерства
юстиції України:

ВІДПОВІДАЧ Ковігиді Ольга Федорівна
(особа, до якої застосовується санкція): **РНОКПП:**

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД	
Вх.№2	2124 / 23-13X
« 23 »	01 23
Підпис	

e-mail:

тел.:

ПОЗОВНА ЗАЯВА про застосування санкції, передбаченої пунктом 1^ї частини першої статті 4 Закону України «Про санкції»

1. Вступна частина позовної заяви. Правове обґрунтування підстав подання позовної заяви

1.1. Преамбула

Згідно із статтею 2 Конституції України, що є Основним Законом України, суверенітет України поширюється на всю її територію.

Україна є унітарною державою.

Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

612935

Спланована заздалегідь збройна агресія росії проти України розпочалася 20 лютого 2014 року з військової операції збройних сил рф із захоплення частини території України – Кримського півострова.

Здійснивши тимчасову окупацію Автономної Республіки Крим та м. Севастополь, кремль перейшов до наступного етапу – війни на українському Донбасі. Підрозділи російського спецназу та інших збройних формувань рф, російські військові «у відпустці» та військові зрадники захопили місцеві органи влади, поліцейські відділки, військові об'єкти України в окремих районах Донецької і Луганської областей України.

28 лютого 2014 року відбулося Засідання Ради Безпеки ООН на якому вперше було проінформовано членів цього єдиного міжнародного органу колективної безпеки про початок збройної агресії рф, яка відбулася на території Автономної Республіки Крим – території Незалежної України.

Станом на 1 березня 2014 року ситуація продовжувала загострюватися, зокрема рада федерації російської федерації приймає рішення про надання згоди президенту росії на використання військових підрозділів в Україні. Засідання ради федерації стало підставою проведення 7124-го засідання Ради Безпеки ООН, на якому у відкритому засіданні Постійний представник України при ООН вже публічно оцінив дії росії як акт агресії проти України. У своїх виступах позицію підтримали Члени Ради Безпеки ООН.

Досягнуті в подальшому за посередництва ОБСЄ, а також Німеччини і Франції Мінські домовленості та домовленості у «Нормандському форматі», з першого ж дня не виконувалися росією, яка замість їх імплементації намагалася замінити процес мирного врегулювання та зусилля, спрямовані на те, щоб покласти край війні, наданням «особливого статусу» створеним нею квазідержавним утворенням.

Розпочавши збройну агресію проти України, росія порушила фундаментальні норми й принципи міжнародного права, низку двосторонніх і багатосторонніх договорів та угод.

Починаючи з листопада 2021 року, російська федерація активно накопичувала війська на кордоні з Україною як зі свого боку, так і з боку Білорусі, запевняючи при цьому у відсутності будь-яких намірів атакувати Україну.

21 лютого 2022 року росія офіційно «визнала» «державами» створені в окремих районах Донецької та Луганської областей України терористичні утворення «луганська народна республіка» та «донецька народна республіка».

24 лютого 2022 року президент рф оголосив початок так званої «спеціальної військової операції» під приводом здійснення так званої «демілітаризації та денацифікації України».

Після цього близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію нашої держави, увійшовши з боку рф, Білорусі та тимчасово окупованого Кримського півострова.

1.2. Міжнародне законодавство

Україна та російська федерація є членами Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН) з 24 жовтня 1945 року. Так, відповідно до частини першої статті 1 Статуту ООН Організація Об'єднаних Націй переслідує мету підтримувати міжнародний мир і безпеку і з цією метою вживати ефективних колективних заходів для запобігання і усунення загрози миру і подавлення актів агресії чи інших порушень миру, проводити мирними засобами відповідно до принципів справедливості і міжнародного права налагодження чи дозвіл міжнародних спорів чи ситуацій, які можуть призвести до порушення миру.

Згідно з частиною другою статті 2 Статуту ООН всі члени Організації Об'єднаних Націй добросовісно виконують прийняті на себе за цим Статутом обов'язки, щоб забезпечити їм всім у загальному права і переваги, що випливають з належності до складу Членів Організації.

Відповідно до частини четвертої статті 2 Статуту ООН всі члени Організації Об'єднаних Націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою чи її

застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої країни, так і будь-яким іншим способом, несумісним з Цілями Організації Об'єднаних Націй.

Російська федерація є державою-агресором, яка розв'язала широкомасштабну війну (хоч і використовує натомість поняття «спеціальна військова операція») проти України у порушення своїх міжнародних зобов'язань, зокрема передбачених пунктом 4 статті 2 Статуту ООН. Дії рф можна розцінити як злочин агресії у розумінні резолюції Генеральної асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974: «Агресією є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності або політичної незалежності іншої держави, або будь-яким іншим чином, несумісним зі Статутом ООН, як це встановлено в даному визначенні.». У пункті 2 резолюції Генасамблеї ООН від 02.03.2022 встановлено факт агресії рф, зокрема, зазначено, що Генеральна Асамблея «висловлює глибоке співчуття з приводу агресії, здійсненої РФ на території України у порушення пункту 4 статті 2 Статуту ООН».

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. **Територія України є неподільною та недоторканою.**

Спланована заздалегідь збройна агресія рф проти України розпочалася 20 лютого 2014 року, коли були зафіксовані перші випадки порушення збройними силами рф всупереч міжнародно-правовим зобов'язанням порядку перетину державного кордону України в районі Керченської протоки та використання рф своїх військових формувань, дислокованих у Криму. Нелегітимно сформована в умовах російської воєнної окупації виконавча влада Автономної Республіки Крим провела псевдореферендум про входження Автономної Республіки Крим та міста Севастополя до складу рф. У протиправний спосіб, шляхом підписання президентом рф володимиром путіним та самозваними представниками Автономної Республіки Крим та міста Севастополя «договору про прийняття до російської федерації Республіки Крим і створення у складі російської федерації нових суб'єктів», відбулася поспішна, незаконна анексія цієї частини території України.

Наступна фаза збройної агресії рф проти України зосередилась на українському Донбасі. Підрозділи російського спецназу та інших збройних формувань рф, російські військові «у відпустці» та військові зрадники захопили місцеві органи влади, поліцейські відділки, військові об'єкти України в окремих районах Донецької і Луганської областей України.

28 лютого 2014 року відбулося Засідання Ради Безпеки ООН, на якому вперше було проінформовано членів цього єдиного міжнародного органу колективної безпеки про початок збройної агресії рф, яка відбулася на території Автономної Республіки Крим – території Незалежної України.

Станом на 01 березня 2014 року ситуація продовжувала загострюватися. Зокрема, рада федерації російської федерації приймає рішення про надання згоди президенту рф на використання військових підрозділів в Україні. Засідання ради федерації стало підставою проведення 7124-го засідання Ради Безпеки ООН, на якому у відкритому засіданні Постійний представник України при ООН вже публічно оцінив дії рф як акт агресії проти України. У своїх виступах позицію підтримали Члени Ради Безпеки ООН.

Досягнуті в подальшому за посередництва ОБСЄ, а також Німеччини і Франції Мінські домовленості та домовленості у «Нормандському форматі» з першого ж дня не виконувалися рф, яка замість їх імплементації намагалася замінити процес мирного врегулювання та

зусилля, спрямовані на те, щоб припинити застосування збройної сили, наданням «особливого статусу» створеним нею квазідержавним утворенням.

Розпочавши збройну агресію проти України, рф порушила фундаментальні норми й принципи міжнародного права, низку двосторонніх і багатосторонніх договорів та угод.

Починаючи з листопада 2021 року, російська федерація активно накопичувала війська на кордоні з Україною як зі свого боку, так і з боку Республіки Білорусь, запевняючи при цьому про відсутність будь-яких намірів атакувати Україну.

21 лютого 2022 року рф офіційно «визнала» «державами» створені в окремих районах Донецької та Луганської областей України терористичні утворення «Луганська народна республіка» та «Донецька народна республіка».

24 лютого 2022 року президент рф оголосив початок так званої «спеціальної військової операції» під приводом здійснення так званої «демлітаризації та денацифікації України».

Після цього близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію нашої держави, увійшовши з боку рф, Республіки Білорусь та тимчасово окупованого Кримського півострова.

12 жовтня 2022 року Генеральна Асамблея ООН на поновленій 11-й Надзвичайній спеціальній сесії щодо агресії рф проти України переважною більшістю голосів схвалила резолюцію A/RES/ES-11/4 «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту ООН». За резолюцію проголосували 143 держави – члени ООН, 35 країн утрималися, лише 5 проголосували проти (рф, Республіка Білорусь, КНДР, Нікарагуа, Сирія). У резолюції підтверджується відданість суверенітету, незалежності, єдності та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів, що поширюються на її територіальні води, а також міститься рішуча вимога до рф негайно вивести всі військові сили з території України. Резолюція також містить такі важливі положення:

- визнання незаконності територіальних привласнень в результаті погрози силою або застосування сили;
- визнання факту, що перебування частин вищезгаданих українських регіонів під тимчасовим військовим контролем рф є результатом агресії на порушення суверенітету, політичної незалежності і територіальної цілісності України;
- вимога щодо негайного і безумовного скасування рішень рф щодо статусу чотирьох областей України як несумісних з принципами Статуту ООН;
- підкреслення того, що будь-який політичний діалог та переговори мають відбуватися з дотриманням суверенітету і територіальної цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів і відповідно до принципів Статуту ООН;
- підтвердження вимоги до рф негайно, повністю і безумовно вивести усі свої військові сили з території України в межах її міжнародно визнаних кордонів.

Ухвалена резолюція ГА ООН стала важливою частиною міжнародного інструментарію для притягнення росії до відповідальності за її злочини проти Українського народу та формування міжнародної коаліції на підтримку України.

23 листопада 2022 року Європейський Парламент схвалив резолюцію 2022/2896(RSP) «Про визнання російської федерації державою-спонсором тероризму». За резолюцію проголосували 494 європарламентарі, 58 були проти, 44 утрималися. У резолюції підтверджується неухильна підтримка незалежності, суверенітету та територіальній цінності України в межах її міжнародно визнаних кордонів. Резолюція також містить такі важливі положення:

- Європарламент вимагає від рф виведення її збройних сил за межі міжнародно визнаних кордонів України та припинити всі військові дії, зокрема напади на житлові райони та цивільну інфраструктуру;

- Цілеспрямовані напади і звірства, здійснювані рф проти цивільного населення України, руйнування цивільної інфраструктури прирівнюються до актів терору проти українського населення і становлять військові злочини;
- Європарламент підтверджує свою непохильну солідарність з народом України, який продовжує демонструвати мужність і стійкість в умовах загроз і нападів з 24 лютого 2022 року та протягом останніх дев'яти років російської агресії;
- Європарламент закликає Європейський Союз вжити заходів щодо міжнародної ізоляції рф, в тому числі від членства в міжнародних організаціях та органах, таких як Рада Безпеки ООН.

Ухвалена резолюція вказує на визнання європейським співтовариством триваючої збройної агресії рф, яка почалась ще в 2014 році та визнання злочинних дій вчинених рф проти державного суверенітету України та її мирного населення.

1.3. Національне законодавство

Статтею 64 Основного Закону України встановлено, що в умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень.

Відповідно до частини другої статті 102 Конституції України Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

Водночас згідно з частиною третьою статті 106 Основного Закону України Президент України на основі та на виконання Конституції і законів України видає укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

24 лютого 2022 року розпочалася повномасштабна збройна агресія та вторгнення російської федерації (далі – рф) на територію України, у зв'язку з чим відповідно до Указу Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» запроваджено воєнний стан.

Станом на дату подання цієї позовної заяви в Україні діє правовий режим воєнного стану.

Згідно з пунктом 3 вказаного Указу Президента у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, зокрема, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30–34, 38, 39, 41–44, 53 Конституції України.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про санкції» правову основу застосування санкцій становлять Конституція України, міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, закони України, нормативні акти Президента України, Кабінету Міністрів України, рішення Ради національної безпеки та оборони України, відповідні принципи та норми міжнародного права.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» № 2257-IX від 12 травня 2022 року, який набрав чинності 24 травня 2022 року, внесені зміни до Закону України «Про санкції» (далі – ЗУ «Про санкції», Закон) та доданий додатковий вид санкції «стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тождесні за змістом здійсненню права розпорядження ними» (пункт 1¹ частини першої статті 4 ЗУ «Про санкції»).

Санкція, передбачена пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною

мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності російської федерації та її резидентів».

Застосування цього виду санкції є винятковим заходом, що може бути реалізованим у період дії правового режиму воєнного стану та за умови, що на відповідну особу вже накладено санкцію у виді блокування активів за рішеннями Ради національної безпеки і оборони України (далі – РНБО), введеними в дію указами Президента України. Відповідне рішення РНБО має бути прийняте після набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12 травня 2022 року № 2257-IX (тобто після 24 травня 2022 року).

Згідно з частиною другою статті 1 ЗУ «Про санкції» санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи – нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Відповідно до пункту 1 частини першої статті 3 ЗУ «Про санкції» підставами для застосування санкцій є: дії іноземної держави, іноземної юридичної чи фізичної особи, інших суб'єктів, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод.

Абзацом другим частини першої статті 5 ЗУ «Про санкції» встановлено, що заява щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, подається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, до суду в порядку, визначеному статтею 5¹ цього Закону.

Так, керуючись пунктом 1 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 02 липня 2014 року № 228, Міністерство юстиції України (далі – Мін'юст) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. Мін'юст є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції відповідно до ЗУ «Про санкції».

2. Підстави застосування санкції

2.1. Рішення РНБО

Згідно з частиною першою статті 5¹ ЗУ «Про санкції» санкція, передбачена пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування, та/або здійснювати дії щодо матеріально-технічного забезпечення діяльності держави-агресора) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності російської федерації та її резидентів».

Рішенням РНБО від 7 вересня 2022 року «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (введено в дію Указом Президента України від 7 вересня 2022 року № 637/2022) стосовно Ковітіді Ольги Федорівни 07.05.1962 року народження, громадянки РФ, сенатора російської федерації «представник в Раді Федерації від виконавчого органу державної влади Республіки Крим (далі – підсанкційна особа), застосовано санкцію у вигляді блокування активів.

2.2 Міжнародні санкції

Відповідно до Імплементативного регламенту Ради Європейського Союзу від 10 березня 2022 року № 2022/408 Ковітіді Ольга Федорівна 29 квітня 2014 року внесена до санкційних списків Європейського Союзу (за посиланням: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A32022R0408>, роздруківка вебсторінки додається). Причиною внесення до санкційних списків позначено, що підсанкційна особа з 2014 року є членом ради федерації росії від анексованої Автономної Республіки Крим та була переобрана на цю посаду у 2019 році. Також є членом комітету ради федерації з конституційного законодавства і державного будівництва.

Управлінням контролю за іноземними активами (OFAC, Office of Foreign Assets Control) Міністерства фінансів Сполучених Штатів Америки Ковітіді Ольгу Федорівну 30 вересня 2022 року внесено до Списку спеціально позначених громадян і заблокованих осіб, також відомого як SDN List (Specially Designated Nationals and Blocked Persons List). Ця інформація розміщена на офіційному вебсайті Міністерства фінансів США (за посиланням: <https://home.treasury.gov/policy-issues/financial-sanctions/recent-actions/20220930>, роздруківка вебсторінки додається).

Список спеціально позначених громадян і заблокованих осіб (також відомий як SDN List – Specially Designated Nationals and Blocked Persons List) – це захід уряду Сполучених Штатів Америки зі санкцій та/або ембарго, спрямований проти визначених США терористів, посадових осіб і бенефіціарів певних авторитарних режимів, а також міжнародних злочинців.

Також Ковітіді О.Ф. внесена до санкційних списків низки інших країн, зокрема:

- Японії (за посиланням: https://www.meti.go.jp/policy/external_economy/trade_control/01_seido/04_seisai/downloadCrimea/20220412press_russia.pdf, роздруківка вебсторінки додається);
- Канади (за посиланням: <https://gazette.gc.ca/rp-pr/p2/2022/2022-04-13/html/sor-dors64-eng.html>, роздруківка вебсторінки додається);
- Австралії (за посиланням: <https://www.dfat.gov.au/international-relations/security/sanctions/consolidated-list>, роздруківка вебсторінки додається).

2.3. Щодо підстав застосування санкцій

Положеннями частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції» визначено виключний перелік підстав застосування конфіскації активів.

Так, відповідно до абзацу 1 частини 1 згаданої статті визначено, що санкція, передбачена пунктом 1¹ частини 1 статті 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів».

Абзацом 2 згаданої частини визначені підстави застосування конфіскації активів, серед яких є:

- 1) завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній

цілісності України, зокрема, але не виключно, шляхом: ухвалення рішення щодо збройної агресії проти України; взяття участі у підготовці, внесенні, погодженні пропозицій стосовно ухвалення рішення щодо збройної агресії проти України; взяття участі в організації (у тому числі плануванні, керівництві та координації, державному фінансуванні та матеріально-технічному забезпеченні) підготовки збройної агресії проти України, а також в організації безпосередньої збройної агресії проти України (підпункти «а», «в», «г» пункту 1 абзацу 4 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції»);

2) суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини, зокрема, але не виключно, шляхом сприяння збройній агресії проти України, окупації/анексії території, яка відповідно до Конституції України входить до складу України (підпункт «а» пункту 2 абзацу 4 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції»).

Отже для встановлення підстав застосування санкції «стягнення», передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», просимо суд звернути увагу на зазначені нижче в позовній заяві фактичні обставини.

3. Описова частина позовної заяви. Фактичні обставини справи

3.1. Дії Відповідача

Громадянка рф Ковітіді О.Ф. є російським політичним діячем, сенатором ради федерації федеральних зборів рф від виконавчого органу державної влади Республіки Крим. Ковітіді О.Ф. в складі ради федерації рф, голосувала за погодження законів рф щодо ратифікації «договорів» про визнання так званих «лнр», «днр» та в подальшому голосувала за погодження законів рф стосовно «включення» окупованих територій України до складу рф. Також публічно закликала до проведення так званих «референдумів» на окупованих територіях Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей України.

Зазначені дії Ковітіді О.Ф. свідчать про беззаперечний факт підтримки незаконних дій вищого політичного керівництва рф щодо повномасштабного вторгнення в Україну та повну підтримку рішень щодо незаконного розширення юрисдикції країни-агресора на територіях, які входять до складу України.

Статтею 5 ЗУ «Про санкції» встановлено, що центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, вживає заходів щодо виявлення та розшуку активів фізичних та юридичних осіб, зазначених у відповідних рішеннях Ради національної безпеки і оборони України.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, має право залучати до виявлення та розшуку таких активів інші органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Ці органи забезпечують сприяння центральному органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, у виявленні та розшуку відповідних активів у межах прав та можливостей, наданих їм законодавством, яке регулює статус та організацію їхньої діяльності.

Так, Мін'юст звернувся із запитом від 12 вересня 2022 року № 78084/38.1.2/11-22 до Державної податкової служби України (далі – ДПС), яка згідно з пунктом 1 Положення про Державну податкову службу України, затвердженого Постановою Кабінета Міністрів України від 06 березня 2019 року № 227, є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів і який реалізує державну податкову політику, державну політику з адміністрування фінансів і який реалізує державну податкову політику, державну політику з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування. Своїм листом Мін'юст просив сприяння у пошуку інформації щодо наявності реєстраційного номера облікової картки платника податків у Ковітіді О.Ф. 07.05.1962 року народження, у межах

прав та можливостей, наданих їм законодавством, яке регулює статус та організацію їхньої діяльності (копія листа додається). На запит Міністерства юстиції України 13 вересня 2022 року від ДПС отримано відповідь за № 7816/5/99-00-12-04-01-05 (далі – Відповідь ДПС, копія додається), в якій було вказано, що Ковітіді О.Ф., присвоєний реєстраційний номер облікової карти платника податків – 2277214886.

Також Мін'юст звернувся із запитом від 15 вересня 2022 року № 82094/38.1.1/14-22 до Національного агентства з питань запобігання корупції (далі - НАЗК), який згідно зі статтею 4 Закону України «Про запобігання корупції» є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізує державну антикорупційну політику. Своїм листом Мін'юст просив сприяння у виявленні та розшуку відповідних активів Ковітіді О.Ф. 07.05.1962 року народження, у межах прав та можливостей, наданих їм законодавством, яке регулює статус та організацію їхньої діяльності (копію листа додаємо).

На запит Міністерства юстиції України 23 вересня 2022 року від НАЗК отримано відповідь за № 49-04/20468-22 відповідно до якої останніми встановлено, що Ковітіді О.Ф. є громадянкою рф та має громадянство України.

НАЗК встановлено, що Ковітіді О.Ф. є членом ради федерації рф від Криму, членом комітету Ради федерації з оборони і безпеки, колишнім Віце-прем'єр-міністр Криму. У вересні 2019 року повторно призначена сенатором виконавчої влади Криму на другий п'ятирічний термін (до 2024 року). У зв'язку з чим є підстави вважати що Ковітіді Ольга Федорівна створювала загрозу національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України (копія листа додається).

Ковітіді О.Ф. є діючим сенатором ради федерації від виконавчого органу анексованої рф Республіки Крим (строк закінчення повноважень вересень 2024 року), що підтверджується відомостями з офіційного вебресурсу державної думи федеральних зборів російської федерації (за посиланням: <http://council.gov.ru/structure/persons/1176/>, роздруківка вебсторінки додається).

Підсанкційна особа є політичним діячем, оскільки бере участь у політичних процесах в державі та має владні повноваження, які вона реалізовує у складі колегіального органу та свідомо, добровільно та за внутрішнім переконанням шляхом голосувань приймає рішення, які мають загальнообов'язковий характер та несе за них відповідальність.

Також Мін'юст звернувся із запитом від 15 вересня 2022 року № 82092/38.1.1/7-22 до Офісу Генерального Прокурора (далі – ОГП), який згідно з частиною першою статті 8 Закону України «Про прокуратуру» організовує та координує діяльність усіх органів прокуратури, забезпечує належне функціонування Єдиного реєстру досудових розслідувань та його ведення органами досудового розслідування, визначає єдиний порядок формування звітності про стан кримінальної протиправності і роботу прокурора з метою забезпечення ефективного виконання функцій прокуратури, а також здійснює управління об'єктами державної власності, що належать до сфери управління Офісу Генерального Прокурора. Своїм листом Мін'юст просив сприяння у виявленні та розшуку відповідних активів та підстав застосування санкції стягнення в дохід держави до Ковітіді О.Ф., 07.05.1962 року народження, у межах прав та можливостей, наданих їм законодавством, яке регулює статус та організацію їхньої діяльності (копія листа додається).

На запит Міністерства юстиції України від 17 жовтня 2022 року від ОГП отримано відповідь за № 18/1/1-66128ВІХ-22 (копія додається) відповідно до якої останніми повідомлено, що слідчими Львівського районного управління поліції № 1 Головного управління Національної поліції у Львівській області за участю детективів Національного антикорупційного бюро України здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні № 2202200000000086 від 11.03.2022 за підозрою 161 сенатора ради федерації федеральних зборів російської федерації у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених частиною 3 статті 110 КК України (умисні дії, вчинені представником влади, за попередньою змовою групою осіб, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до

загибелі людей та інших тяжких наслідків) та частиною 5 статті 27, частиною 2 статті 437 КК України (пособництво у веденні агресивної війни).

Досудовим розслідуванням встановлено, що сенатори ради федерації федеральних зборів рф, зокрема сенатор Ковітіді О.Ф., будучи представниками влади рф, уповноваженими брати участь у засіданнях палати і голосувати за прийняття поставлених на голосування актів та інших питань, серед яких питання ратифікації міжнародних договорів рф, а також питання про можливість використання збройних сил рф за межами території рф, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з іншими сенаторами та представниками влади і збройних сил рф, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема цивільного населення, розуміючи, що вони порушують встановлений статтями 13, 68 Конституції України державний устрій та порядок, посягаючи на суверенітет і територіальну цілісність України, з метою зміни меж її території та розширення впливу рф, з мотивів перешкоджання євроінтеграційному курсу розвитку України, відновлення контролю рф за політичними та економічними процесами в Україні, усвідомлюючи протиправність своїх дій, 22 лютого 2022 року за адресою: вул. велика дмитрівка, 26, м. москва, рф, взяли участь у засіданні ради федерації федеральних зборів рф, на якому підтримали ратифікацію договору про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу між російською федерацією і так званою донецькою народною республікою та договору про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу між російською федерацією і так званою луганською народною республікою, а також звернення президента рф про використання збройних сил рф за межами рф.

У такий спосіб сенатори ради федерації федеральних зборів рф, будучи представниками влади, за попередньою змовою групою осіб, вчинили умисні дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що призвело до загибелі людей та інших тяжких наслідків, а також сприяли іншим представникам влади і збройним силам рф у веденні агресивної війни.

Крім того, своїми умисними протиправними діями сенатори ради федерації федеральних зборів рф вчинили пособництво у веденні агресивної війни, тобто кримінальне правопорушення, передбачене частиною 5 статті 27 частиною 2 статті 437 КК України. 04.03.2022 та 09.03.2022 повідомлено про підозру першій групі сенаторів, зокрема Ковітіді О.Ф. 07.05.1962 року народження, у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених частиною 3 статті 110, частини 5 статті 27 частини 2 статті 437 КК України.

21 лютого 2022 року путін в.в. підписав укази про визнання так званих «днр» та «лнр», також з очільниками квазидержавних утворень підписані «договори» про співпрацю (за посиланням: <http://kremlin.ru/events/president/news/67829>, копії указів додаються).

Того ж дня путін в.в. в своєму зверненні оголосив про прийняте на засіданні ради безпеки рішення щодо визнання так званих «днр» та «лнр» та закликав федеральні збори рф ратифікувати «договори» з квазидержавними утвореннями «днр» та «лнр», а саме цитата: *«считаю необходимым принять уже давно назревшее решение – незамедлительно признать независимость и суверенитет донецкой народной республики и луганской народной республики»*.

Прошу федеральное собрание российской федерации поддержать это решение, а затем ратифицировать договоры о дружбе и взаимопомощи с обеими республиками» (за посиланням: <http://kremlin.ru/events/president/news/67828>, роздруківка вебсторінки додається).

Ковітіді Ольга Федорівна будучи діючим сенатором ради федерації федеральних зборів рф від виконавчого органу державної влади Республіки Крим 22 лютого 2022 року проголосувала за погодження законів № 75577-8 «Про ратифікацію Договору про дружбу, співпрацю та взаємну допомогу між російською федерацією та донецькою народною республікою» та № 75578-8 «Про ратифікацію Договору про дружбу, співпрацю та взаємну допомогу між російською федерацією та луганською народною республікою».

Вебсторінка офіційного сайту ради федерації (за посиланням: council.gov.ru) містить відомості про результати голосування щодо питань винесених до вирішення на засіданні ради федерації № 518 від 22 лютого 2022 року (за посиланням: <http://council.gov.ru/activity/meetings/page/3/>, роздруківка вебсторінки додається).

Відповідно до розділу «повестка заседания» на засіданні № 518 яке відбулось 22 лютого 2022 року, були винесені на розгляд питання № 2, № 3 про погодження законів російською федерацією та донецькою народною республікою та № 75577-8 «Про ратифікацію Договору про дружбу, співпрацю та взаємну допомогу між російською федерацією та луганською народною республікою» (за посиланням: <http://council.gov.ru/activity/meetings/138461/agenda/>, роздруківка вебсторінки додається).

Так, за посиланням в розділі «результаты голосований» розміщено результати голосувань з питань винесених на повістку засідання із зазначенням голосу конкретного сенатора. Після переходу за посиланням розділу відкривається довідка з заголовком «списки с результатами открытых голосований по вопросам повестки дня 518 заседания совета федерации 22 февраля 2022». Відповідно до зазначеної довідки Ковітіді О.Ф. проголосувала «за» по питаннях № 2 «Одобрить Федеральний закон «О ратификации Договора о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи между российской федерацией и донецкой народной республикой» та № 3 «Одобрить Федеральний закон «О ратификации Договора о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи между российской федерацией и луганской народной республикой» (за посиланням: <http://council.gov.ru/media/files/EkuVo8q8pzktkAxL8hXFgpzKYsECHA5u.pdf>, роздруківка вебсторінки додається).

В ніч з 23 на 24 лютого 2022 року президент рф путін в.в. оголосив про початок «спеціальної воєнної операції», яка є актом неспровокованої агресії рф проти України. Визнання росією так званих «днр» та «лнр» стало формальним приводом для початку повномасштабного вторгнення в Україну, що підтверджується зверненням президента рф від 23 лютого 2022 року, а саме цитата:

«...во исполнение ратифицированных федеральным собранием 22 февраля сего года договоров о дружбе и взаимопомощи с донецкой народной республикой и луганской народной республикой мною принято решение о проведении специальной военной операции» (за посиланням: <http://kremlin.ru/events/president/news/67843>, роздруківка вебсторінки додається).

Визнання росією незалежності так званих «днр» та «лнр» було ключовою умовою для офіційного введення на ці території збройних сил рф та початку повномасштабного вторгнення на територію України.

Отже, проголосувавши за погодження законів про ратифікацію договорів між рф і так званими «днр», «лнр», сенатор ради федерації федеральних зборів рф Ковітіді О.Ф. свідомо підтримала дії політичного керівництва рф, що в подальшому стали передумовою для початку повномасштабного вторгнення в Україну, яке завдало та продовжує завдавати шкоду державному суверенітету та територіальній цілісності України.

Після початку повномасштабного вторгнення рф на територію України, Ковітіді О.Ф., як політичний діяч продовжувала підтримувати агресивну політику рф та дії її політичного керівництва шляхом публічних заяв, які розміщувались, зокрема на сайті офіційного видання ради федерації рф.

Відповідно до інформації з сайту ради федерації офіційним виданням ради федерації федеральних зборів російської федерації є «Парламентская газета» співзасновниками якого є державна дума та рада федерації. Видання присвячено діяльності державного органу. «Парламентская газета» має свій сайт, де розміщуються заяви парламентарів, представників влади, експертів та суспільних діячів. «Парламентская газета» видається тиражем у 48 500 екземплярів та розповсюджується не тільки на території рф, а й в державах СНГ та ЄС

(за посиланням: <http://council.gov.ru/services/reference/8841/>, роздруківка вебсторінки додається).

В публічному просторі Ковітід О.Ф. долучилась до інформаційної підтримки наративів російської пропаганди щодо заперечення злочинного характеру та виправдання повномасштабного вторгнення в Україну.

Так в дописі від 24 лютого 2022 року розміщеному на сайті видання «Парламентская газета» під заголовком «Ковитиди: россия опять подтвердила статус страны – миротворца» Ковітіді О.Ф. публічно підтримала повномасштабне вторгнення в Україну, а саме заявивши: *«в результате принятия президентом решения о военной помощи республикам Донбасса ... россия в очередной раз подтвердила свой статус страны-миротворца»*. Далі за текстом допису приводиться цитата Ковітіді О.Ф., що свідчить про підтримку рішення президента рф путіна в.в. стосовно початку повномасштабного вторгнення, а саме: *«Решение президента правильное, продуманное и в строгом соответствии с нормами нашего национального законодательства и нормами международного права»*.

В цьому ж дописі Ковітіді О.Ф. публічно заперечує злочинний характер дій рф та виправдовує вторгнення на територію України позначаючи, що: *«к нам обратились народные республики лнр и днр. Мы приходим лишь к тем, кто об этом просит»*.

Сегодня основная задача России при проведении спецоперации – это защита мирных граждан, в отношении которых длительный период времени велся геноцид со стороны правящего киевского режима».

Именно по этому сегодня для того, чтобы предотвратить последующие кровопролития, президентом было принято единственно правильное решение».

Мы четко понимаем, что Россия – страна-миротворец, и в данном случае мы в очередной раз это подтвердили», зазначила Ковітіді О.Ф. (за посиланням: <https://www.pnp.ru/politics/kovitidi-rossiya-opyat-podtverdila-status-strany-mirotvorca.html>, роздруківка вебсторінки додається).

В цій публікації Ковітіді О.Ф. виправдовує повномасштабне вторгнення рф як миротворчі дії по захисту людей, які живуть в так званих «днр» та «лнр» та заперечує злочинний характер дій політичного керівництва рф.

Надалі після анонсування 11 травня 2022 року наміру окупантів звернутись до президента рф путіна в.в. з проханням про включення до складу рф окупованої частини Херсонської області (за посиланням: <https://www.pnp.ru/politics/khersonskaya-oblast-namerena-obratitsya-k-putinu-s-prosboy-o-prinyatii-v-sostav-rf.html>, роздруківка вебсторінки додається), Ковітіді О.Ф. в дописі від 13 травня 2022 року розміщеному на сайті видання «Парламентская газета» під заголовком *«Ковитиди оценила желание херсонцев войти в состав России»* заявила про очевидність бажання жителів Херсонської області щодо входження до складу рф, також зазначивши, що *«исконная»* належність міста Херсону до території росії має історичну обґрунтованість. Також Ковітіді О.Ф. наголосила *«напомню, Херсонская губерния появилась в 1803 году в составе Российской империи»* (за посиланням: <https://www.pnp.ru/social/kovitidi-ocenila-zhelanie-khersoncev-voyti-v-sostav-rossii.html>, роздруківка додається).

У публікації від 20 вересня 2022 року під заголовком *«Сенатор Ковитиди призвала срочно провести референдумы в лнр и днр»*, Ковітіді О.В. закликає до проведення так званих «референдумів» про приєднання окупованих територій до складу рф.

А саме Ковітіді О.Ф. заявила, що: *«... необходимо срочно проводить референдумы о присоединении к России не только луганской и донецкой народных республиках, но и на всех освобожденных территориях»* (за посиланням: <https://www.pnp.ru/politics/senator-kovitidi-prizvala-srochno-provesti-referendумы-v-lnr-i-dnr.html>, роздруківка вебсторінки додається).

Публічні заяви Ковітіді О.Ф. подають повномасштабне вторгнення як вимушену міру шляхом просування ідеї захисту населення так званих «днр» та «лнр» та шляхом підміни понять з позначенням окупованих рф територій України, як «освобожденных»,

що вказує на заперечення злочинного характеру та виправдовування розпочатого повномасштабного вторгнення рф в Україну.

Відповідно до інформації зі засобів масової інформації (далі – ЗМІ) окупаційні адміністрації частин Запорізької, Херсонської областей та так звані «днр» і «лнр», оголосили територій до складу рф (за посиланням: <https://tass.ru/info/15843175>, роздруківка вебсторінки додається).

Загальновідомими фактами є те, що під час проведення так званих «референдумів» збройними силами рф та колаборантами:

- застосовувався примус і залякування, фізичний та психологічний тиск на громадян України на тимчасово окупованих територіях для того щоб останні проголосували за прийняття рішення щодо входження до складу рф (за посиланням: <https://suspihne.media/284864-tak-abo-ni-v-dulo-avtomatu-rozpovidi-miscevih-pro-referendum-na-okupovanih-teri-toriah/>, роздруківка вебсторінки додається);

- заборонявся виїзд з окупованих територій та примушували до участі у псевдо референдумі (за посиланням: <https://suspihne.media/284963-na-zaporizzi-ludej-zmusuut-brati-ucast-u-psevdoreferendumi-santazem-ta-pogrozam-i/>, роздруківка вебсторінки додається);

- було організовано голосування на псевдо референдумі без пред'явлення документів, що посвідчують особу (за посиланням: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-psevdoreferendumi-berdiansk-dokumenty/32051233.html>, роздруківка вебсторінки додається);

- здійснювалось визначення рівня явки мешканців тимчасово окупованих територій без списків виборців (за посиланням: <https://www.pravda.com.ua/news/2022/09/25/7368957/>, роздруківка додається).

30 вересня 2022 року в кремлі відбулась церемонія підписання «договорів» про «прийняття» до складу рф так званих «днр», «лнр» та частин Запорізької та Херсонської областей України. Під час проведення церемонії президент рф путін в.в. у своїй промові наголосив, що: *«сегодня мы подписываем договоры о принятии в состав России донецкой народной республики, луганской народной республики, Запорожской области и Херсонской области»* (за посиланням: <http://kremlin.ru/events/president/news/69465>, роздруківка вебсторінки додається).

Намагання політичного керівництва рф змінити конституційно закріпленій статус Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей як невід'ємних складових частин України, зокрема шляхом проведення так званих «референдумів» про приєднання до російської федерації, є грубим порушенням державного суверенітету та територіальної цілісності України.

Окрім зазначеного, підтримка Ковітіді О.Ф. політики держави-агресора спрямованої на продовження та подальший розвиток збройної агресії рф проти України, не обмежилась лише публічними заявами.

Так, Ковітіді Ольга Федорівна, будучи діючим сенатором ради федерації федеральних зборів рф від виконавчого органу державної влади Республіки Крим 04 жовтня 2022 року, проголосувала «за» погодження законів:

- № 203812-8 «Про ратифікацію Договору між російською федерацією та донецькою народною республікою про прийняття до російської федерації донецької народної республіки та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта»;

- № 203813-8 «Про ратифікацію Договору між російською федерацією та луганською народною республікою про прийняття до російської федерації луганської народної республіки та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта»;

- № 203814-8 «Про ратифікацію Договору між російською федерацією та Запорізькою областю про прийняття до російської федерації Запорізької області та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта»;

- № 203815-8 «Про ратифікацію Договору між російською федерацією та Херсонською областю про прийняття до російської федерації Херсонської області та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта»;
- № 203816-8 «Про прийняття до російської федерації донецької народної республіки та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта – донецької народної республіки»;
- № 203817-8 «Про прийняття до російської федерації луганської народної республіки та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта – луганської народної республіки»;
- № 203818-8 «Про прийняття до російської федерації Запорізької області та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта – Запорізької області»;
- № 203819-8 «Про прийняття до російської федерації Херсонської області та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта – Херсонської області».

Вебсторінка офіційного сайту ради федерації (за посиланням: council.gov.ru) містить відомості про результати голосування щодо питань винесених до вирішення на засіданні ради федерації № 530 (за посиланням: <http://council.gov.ru/activity/meetings/>, роздруковка вебсторінки додається).

Відповідно до розділу «повідомлення засідання» на засіданні № 530 яке відбулось 04 жовтня 2022 року, були внесені на розгляд питання № 3 - 10 про погодження законів:

- № 203812-8 «Про ратифікацію Договору між російською федерацією та донецькою народною республікою про прийняття до російської федерації донецької народної республіки та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта»;
 - № 203813-8 «Про ратифікацію Договору між російською федерацією та луганською народною республікою про прийняття до російської федерації луганської народної республіки та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта»;
 - № 203814-8 «Про ратифікацію Договору між російською федерацією та Запорізькою областю про прийняття до російської федерації Запорізької області та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта»;
 - № 203815-8 «Про ратифікацію Договору між російською федерацією та Херсонською областю про прийняття до російської федерації Херсонської області та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта»;
 - № 203816-8 «Про прийняття до російської федерації донецької народної республіки та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта – донецької народної республіки»;
 - № 203817-8 «Про прийняття до російської федерації луганської народної республіки та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта – луганської народної республіки»;
 - № 203818-8 «Про прийняття до російської федерації Запорізької області та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта – Запорізької області»;
 - № 203819-8 «Про прийняття до російської федерації Херсонської області та утворення у складі російської федерації нового суб'єкта – Херсонської області»
- (за посиланням: <http://council.gov.ru/activity/meetings/138461/agenda/>, роздруковка вебсторінки додається).

[illegible]

посиланням: <http://council.gov.ru/media/files/x9f9NWHdJIJxycBkCNAZ1eDiQurwOKQA.pdf>, роздрукована вебсторінки додається).

Підтримка рішень політичного керівництва РФ шляхом голосування за погодження законів, що мають на меті зміну конституційно закріпленого статусу територій України та публічні пропагандистські заяви Ковігиді О.Ф. вказують на послідовну свідому підтримку рішень керівництва держави-агресора, які спрямовані на спробу поширення юрисдикції на окупованих територіях України, що порушує державний суверенітет та територіальну цілісність України.

Вищезазначені обставини підтверджують беззаперечний факт постійної публічної та політичної підтримки збройної агресії проти України та рішень керівництва держави-агресора, які спрямовані на зміну конституційно закріпленого статусу територій України.

Сукупність всіх наведених обставин вказує, що дії підсанкційної особи мають послідовний та постійний характер, вчиняються умисно починаючи з початку повномасштабного вторгнення РФ до сьогодні.

3.2. Щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 ЗУ «Про санкції»

Згідно з абзацом 1 частини 1 статті 5¹ ЗУ «Про санкції» санкція, передбачена пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування, та/або здійснювати дії щодо матеріально-технічного забезпечення діяльності держави-агресора) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності російської федерації та її резидентів».

Відповідно до підпункту «с», пункту 1, підпункту «в», пункту 2 частини першої статті 5¹ ЗУ «Про санкції» підставами застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, є, зокрема:

- завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, зокрема, але не виключно, шляхом ухвалення або взяття участі в ухваленні рішення (з підтримкою такого рішення своїм голосом) про поширення юрисдикції держави-агресора чи будь-якої іншої держави на територію, яка відповідно до Конституції входить до складу України;

- виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності.

Враховуючи вищевикладене, Ковігиді О.Ф. несе відповідальність за публічну та політичну підтримку рішень керівництва держави-агресора, що підривають та загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України.

4. Щодо активів, які належать особі, а також активи, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тождісні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Відповідно до відомостей з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно Ковігиді О.Ф. на праві приватної власності належать такі активи (витяги з реєстрів додаються):

- 2-х кімнатна квартира у літ.Б, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вулиця Лібкнехта Карла, будинок 1, квартира 4; загальна площа: 32,8 кв.м. (реєстраційний номер майна в реєстрі – 246211);
- будиночок № 36, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Алушта, вулиця Набережна, будинок 24-а; загальна площа: 133,2 кв. м. (реєстраційний номер майна в реєстрі – 7899479);
- будиночок № 35 на території санаторію «Морський берег», що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Алушта, вулиця Набережна, будинок 24-а; (реєстраційний номер майна в реєстрі – 8095772);
- нежитлове приміщення № 4, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вулиця Жуковського, будинок 1/ вулиця Невського Олександра, будинок 6/ вулиця Долгоруковська, будинок 1; (реєстраційний номер майна в реєстрі – 154461101101);
- нежитлове приміщення № 4, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вулиця Жуковського, будинок 1/ вулиця Невського Олександра, будинок 6/ вулиця Долгоруковська, будинок 1; (реєстраційний номер майна в реєстрі – 157311001101);
- 3-х кімнатна квартира, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Севастополь, вулиця Єфремова, будинок 29, квартира 2; загальна площа: 271,5 кв.м. (реєстраційний номер майна в реєстрі – 18782385000);
- однокімнатна квартира, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Севастополь, вулиця Єфремова, будинок 29, квартира 2а; загальна площа: 48,7 кв.м. (реєстраційний номер майна в реєстрі – 187109085000).

5. Обґрунтування позовних вимог

5.1. Пропорційності

Відповідно до статті 41 Конституції України кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним.

Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності, на підставі і в порядку, встановлених законом, та за умови попереднього і повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

Так, як вже зазначалося вище, згідно з Указом Президента від 24 лютого 2022 року № 64/2022 «Про введення воєнного стану» в Україні введений воєнний стан. Цим Указом, зокрема, встановлено, що у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30 – 34, 38, 39, 41 – 44, 53 Конституції України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб України в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені частиною першою статті 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану».

Відповідно до положень статті 1 Протоколу 1 до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном.

Будь-яке обмеження права власності повинно здійснюватися, зокрема, на умовах, передбачених законом. При цьому, обмеження права власності має переслідувати законну мету за допомогою засобів, які є пропорційними меті (*Beuer проти Італії* (Рішення Великої

Палати від 05 січня 2000 року, заява № 33202/96, параграф 107). При цьому, має бути розумне співвідношення між засобами та метою, що досягається – так званий «справедливий баланс» між інтересом суспільства та метою, що досягається – так званий «справедливий (серед інших, Рішення у справі *Edwards проти Мальти* від 24 жовтня 2006 року, заява № 17647/04, параграф 69).

Заходи, такі як конфіскація, можуть класифікуватися як контроль за користуванням майном. Право власності не є абсолютним, оскільки держава може вимагати від суб'єктів дотримуватися певних позитивних зобов'язань. У разі якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, наприклад, через фінансування чи підтримку війни проти цієї країни, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

Відповідно до системи захисту прав людини, встановленої Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод, національні органи повинні зробити первинну оцінку не лише існування проблеми, що викликає суспільне занепокоєння, та вимагає вжиття заходів щодо позбавлення власності, так і власне заходів, які необхідно вжити. У цьому, як і в інших сферах, на які поширюються гарантії Конвенції, національні органи користуються певною свободою розсуду (Рішення у справі *James та інші проти Великобританії* від 21 лютого 1986 року, заява № 8793/79, параграф 46). Відповідно, на національні органи покладається оцінка того, чи позбавлення власності є пропорційним засобом досягнення законної мети в суспільних інтересах.

При застосуванні такої санкції як стягнення активів в дохід держави, просимо суд враховувати співмірність її застосування із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача. Немоżliво застосувати менш агресивні засоби впливу на особу. Застосувати стягнення активів пропонується як крайній безальтернативний захід, оскільки діями Ковітиді О.Ф. було ініційовано визнання російською федерацією незалежності так званих «днр» і «лнр», а також взяття участі у прийнятті рішення щодо поширення юрисдикції рф на Донецьку, Луганську, Запорізьку та Херсонську області України. Наслідки цих дій спричинили загибель великої кількості мирного українського населення, руйнування мирних міст України, що, також, призвело до економічної нестабільності України, зменшення рівня життя населення, обмеження пресування, в тому числі, серед інших держав, зменшення міжнародної співпраці та торгівельного розвитку.

В постанові Великої Палати Верховного Суду від 07 квітня 2020 року у справі № 916/2791/13 сформована правова позиція про те, що втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно із законом і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (Європейської конвенції з прав людини), якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов'язаними із цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її право власності. Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення (пункт 6.43 Постанови).

Відповідно до пункту 6.48 Постанови – не кожне втручання у право мирного володіння майном зумовлює порушення принципу пропорційності.

Стаття 1 Додаткового протоколу до Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (https://www.echr.coe.int/documents/convention_ukr.pdf) визнає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права. Проте вказані положення жодним законом або загальними принципами міжнародного права. Проте вказані положення жодним законом або загальними принципами міжнародного права. Проте вказані положення жодним законом або загальними принципами міжнародного права. Проте вказані положення жодним законом або загальними принципами міжнародного права.

Так, стягнення на майно може бути виправдане важливістю дотримання міжнародного правопорядку. ЄСПЛ постановив, що Конвенцію слід тлумачити в такий спосіб, щоб «не співробітництва» (рішення ЄСПЛ у справі «Босфор проти Ірландії» [Bosphorus v. Ireland] від 30 червня 2005 року, параграф 108). Конфіскація також може бути використана як механізм перерозподілу на користь осіб, які постраждали від актів російської агресії в Україні.

5.2. Щодо співмірності

Щодо співмірності застосування санкції «стягнення» активів в дохід держави суд із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями Ковітіді О.Ф.

В постанові Великої Палати Верховного Суду від 07 квітня 2020 року у справі № 916/2791/13 сформована правова позиція про те, що втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно із законом і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (Європейської конвенції з прав людини), якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов'язаними із цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її право власності. Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення (пункт 6.43 Постанови).

З цього приводу Велика Палата Верховного Суду наголошує, що не кожне втручання у право мирного володіння майном зумовлює порушення принципу пропорційності (пункт 6.48 Постанови).

При аналізі пропорційності втручання в право на вільне володіння майном не можна залишити без уваги та потрібно врахувати інформацію, яка вже була наведена в цій позовній заяві в розділі «щодо пропорційності втручання у право власності» відносно чисельності втрат українців серед цивільного осіб, населення, після початку вторгнення РФ на територію України.

Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини (УВКПЛ ООН) на щотижневій основі публікуються дані щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення РФ на територію України. Так, на офіційному вебсайті ООН (за посиланням: <https://www.ohchr.org/en/news/2023/01/ukraine-civilian-casualty-update-3-january-2023>, роздруківка вебсторінки додається) опубліковано наступну інформацію станом на 03 січня 2023 року (с найактуальнішою офіційною публікацією УВКПЛ ООН станом на дату подачі позовної заяви):

«З 24 лютого 2022 року, коли почався збройний напад Російської Федерації на Україну, до 02 січня 2023 року Управління Верховного комісара ООН з прав людини (УВКПЛ ООН) зафіксувало 17 994 випадків загибелі або поранення цивільних осіб в Україні: 6 919 загиблих і 11 075 поранених:

- 6 919 загиблих: 2 737 чоловік, 1 842 жінок, 175 дівчинки і 216 хлопчиків, а також 38 дітей і 1 911 дорослих, статі яких ще не вдалось встановити;
- 11 075 поранених: 2 401 чоловіки, 1 729 жінок, 233 дівчинки і 321 хлопчиків, а також 254 дитини і 6 137 дорослих, статі яких ще не вдалось встановити.

Більшість зафіксованих втрат серед цивільних осіб було спричинено застосуванням вибухової зброї з великою зоною ураження, включаючи обстріли з важкої артилерії та реактивних систем залпового вогню, а також ракетні та авіа удари.

УВКПЛ ООН вважає, що реальні цифри значно вищі, оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, відбувається з затримкою, та багато повідомлень із місць, звідки надходить інформація про втрати серед цивільного населення, все ще потребують підтвердження. Це відноситься, наприклад, до населених пунктів Маріуполь (Донецька область), Ізюм (Харківська область), Лисичанськ, Попасна і

Поряд з цим, Міністерством з питань внутрішньої безпеки повідомлено, що в Сєвєродонецьк (Луганська область), а також Херсонський напрямом, де, за повідомленнями, мали місце численні випадки загибелі чи поранення цивільних осіб».

Поряд з цим, Міністерством з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України (далі - Мінреінтеграції) була підготовлена, а Урядом прийнята постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку визначення шкоди та збитків, завданих Україні внаслідок збройної агресії російської федерації» від 20 березня 2022 року № 326 (далі - Постанова-326 та Порядок). Відповідно до пункту 3 Постанови-326 міністерства, інші центральні та місцеві органи виконавчої влади, відповідальні за визначення шкоди та збитків за напрямками, передбаченими Порядком, щороку до 01 квітня надають до Мінреінтеграції інформацію про шкоду та збитки, завдані Україні в результаті збройної агресії РФ для її узагальнення та надання до 01 червня Кабінетові Міністрів України.

Порядком передбачено, що визначення шкоди і збитків здійснюватиметься на основі методик за відповідними галузевими напрямками (21 напрям), а також передбачено відповідальних за визначення шкоди і збитків за цими галузевими напрямками. Крім того, Кабінетом Міністрів України було прийнято постанову від 22 липня 2022 року № 951 "Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 20 березня 2022 року № 326" (далі – Постанова-951). Пунктом 2 Постанови-951 міністерства, інші центральні і місцеві органи виконавчої влади, відповідальні за визначення шкоди та збитків за напрямками, передбаченими Порядком, зобов'язано провести аналітичну оцінку шкоди та збитків, завданих Україні внаслідок збройної агресії РФ, і подати до 01 жовтня 2022 року Мінреінтеграції відповідну інформацію для її узагальнення та подання до 01 листопада 2022 року Кабінетові Міністрів України. Листом від 31 жовтня 2022 року № 22/3.2-8127-22 Мінреінтеграції надало Уряду попередні результати визначення шкоди та збитків за частиною напрямів (за якими були затверджені методики): станом на 1 жовтня загальні прямі шкода і збитки, завдані Україні внаслідок збройної агресії РФ, становили 1 170 948 512 896 гривень, або \$32 020 599 993. Непрямі економічні втрати, пов'язані із зменшенням чисельності населення та відповідним зменшенням економічних показників країни (втрати ВВП) внаслідок загибелі людей, у зв'язку з інвалідністю, через вимушений міграційний вплив населення з України, склали \$423 272 000 000. Крім того, що за пропозицією Світового банку у співпраці з окремими центральними органами виконавчої влади і українськими експертами була здійснена Швидка оцінка збитків і потреб (RDNA), що виникли в Україні через збройну агресію РФ. 09 вересня в місті Брюсселі відбулося засідання Світового банку, на якому був присутній Міністр розвитку громад та територій України і представив звіт «УКРАЇНА. ШВИДКА ОЦІНКА ЗАВДАНОЇ ШКОДИ ТА ПОТРЕБ НА ВІДНОВЛЕННЯ», який додається. За даними звіту станом на 01 червня 2022 року вартість безпосередньої завданої шкоди досягла більше ніж \$97 мільярдів; найбільше постраждали житлові будівлі, транспорт, торгівля та промисловість. Порушення роботи економіки країни, а також додаткові витрати, пов'язані з війною, сукупно становили приблизно \$252 мільярди. Таким чином, вартість потреб на відбудову та відновлення станом на 01 червня оцінювалася в понад \$349 мільярдів.

Відповідно до викладеного, вважаємо що є прямий зв'язок між діями підсанкційної особи, які полягають у взятті участі в ухваленні рішень (з підтримкою таких рішень своїм голосом) про поширення юрисдикції держави-агресора РФ на територію України та порушенням фундаментальних прав та інтересів людини та суспільства в цілому. Зокрема, потрібно взяти до уваги наявність чисельних жертв серед цивільного населення в Україні, яке не бере безпосередньої участі у військових діях, руйнування об'єктів інфраструктури, культурної спадщини України, загрози атомної катастрофи тощо. Вказане зумовлює відповідне реагування з боку держави шляхом використання правового механізму у виді стягнення в дохід держави активів Ковітіді О.Ф., які знаходяться на території України.

Застосування санкції передбаченої пунктом передбаченої пунктом 1^ї частини першої статті 4 ЗУ «Про санкції» у виді стягнення у дохід держави активів, не призведуть до

суттєвого погіршення майнового стану останнього, водночас в умовах триваючої агресивної війни РФ проти України такі цілі застосування санкції співвідносяться з інтересами суспільства. Вказані активи після відчуження в дохід держави зможуть використовуватися для покриття збитків спричинених військовими діями, сплати податків в державний бюджет та для інших потреб.

Україна має суверенне право на захист. Воно закріплене, серед іншого, у Конституції України, Декларації про державний суверенітет України, загальновизнаних міжнародних нормах і правилах, а також в особливому контексті у статті 1 Закону України «Про санкції», у якій зазначається, що держава Україна може застосовувати спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (санкції) з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави.

5.3. Щодо причетності причетності відповідача до терористичної діяльності.

Відповідно до частини 2 статті 1 Закону України «Про санкції» санкції можуть застосовуватись з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також осіб суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Закон України «Про санкції» визначає вичерпне коло суб'єктів до яких можуть застосовуватись санкції. По відношенню до фізичних осіб вони застосовуються до нерезидентів, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів які здійснюють терористичну діяльність.

Так, 22.05.2022 було прийнято Закон України «Про заборону пропаганди російського неонацистського тоталітарного режиму, акту агресії проти України з боку російської федерації як держави-терориста, символіки, яка використовується збройними та іншими воєнними формуваннями російської федерації у війні проти України», який набрав чинності 12.06.2022. Відповідно до положень частини 1 статті 1 вказаного Закону:

- держава-терорист – держава, яка відкрито, з використанням власних збройних сил, інших збройних формувань, або приховано, з використанням збройних формувань, що діють від імені та (або) в інтересах такої держави, вчиняє терористичні акти, акти міжнародного тероризму;

- пропаганда російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України – поширення інформації, спрямованої на підтримку або виправдання злочинного характеру діяльності російської федерації, органів держави-терориста (держави-агресора), їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та (або) представників, які відкрито або приховано діють від імені російської федерації на території України або з територій інших держав проти України; публічне заперечення, у тому числі через засоби масової інформації або з використанням мережі Інтернет, злочинного характеру збройної агресії російської федерації проти України; публічне використання символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну, використання, створення, поширення продукції, що містить таку символіку, в Україні та (або) за кордоном.

Відповідно до частини 1 статті 2 Закону України «Про заборону пропаганди російського неонацистського тоталітарного режиму, акту агресії проти України з боку російської федерації як держави-терориста, символіки, яка використовується збройними та іншими воєнними формуваннями російської федерації у війні проти України» російська федерація є державою-терористом, однією з цілей політичного режиму якої є геноцид Українського народу, фізичне знищення, масові вбивства громадян України, вчинення міжнародних

злочинів проти цивільного населення, використання заборонених методів війни, руйнування цивільних об'єктів та об'єктів критичної інфраструктури, штучне створення гуманітарної катастрофи в Україні або окремих її регіонах (частина перша статті 2 Закону).

Окрім цього, вказаним Законом доповнено наданий в Законі України «Про боротьбу з тероризмом» термін «терористична діяльність», зокрема пропагандою російського неонацистського тоталітарного режиму. Так, відповідно до вимог статті 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» тероризм – суспільно небезпечна діяльність, яка полягає у свідомому, цілеспрямованому застосуванні насильства шляхом захоплення заручників, підпалів, убивств, тортур, залякування населення та органів влади або вчинення інших дій з метою досягнення злочинних цілей; терористична діяльність – діяльність, яка охоплює:

- планування, організацію, підготовку та реалізацію терористичних актів;
- підбурювання до вчинення терористичних актів, насильства над фізичними особами або організаціями, знищення матеріальних об'єктів у терористичних цілях;
- організацію незаконних збройних формувань, злочинних угруповань (злочинних організацій), організованих злочинних груп для вчинення терористичних актів, так само як і участь у таких актах;

- вербування, озброєння, підготовку та використання терористів;
- пропаганду і поширення ідеології тероризму;
- пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України;
- проходження навчання тероризму;
- виїзд з України та в'їзд в Україну з терористичною метою;
- фінансування та інше сприяння тероризму.

Отже, Україною на законодавчому рівні визнано російську федерацію державою-терористом, що вчиняє геноцид Українського народу, масові вбивства, міжнародні злочини в Україні, запроваджено заборону пропаганди російського неонацистського тоталітарного режиму, акту агресії проти України, використовувати латинські літери «Z», «V», а також офіційну символіку та емблеми збройних сил російської федерації та її органів на будь-яких рекламних, транспортних засобах, друкованих матеріалах, одязі, у місцях проведення масових заходів, в матеріалах будь-якої агітації, рекламі, ЗМІ, Інтернеті, соцмережах, творах (крім із засудженням цього режиму).

Починаючи з 24 лютого 2022 року балістичні та крилаті ракети, дрони-камікадзе РФ майже щодня обстрілюють населені пункти України, цілеспрямовано завдаючи значної руйнації цивільній інфраструктурі, зокрема з метою залишення цивільного населення України без електричної енергії, засобів зв'язку, води – та теплопостачання тощо. Ця обставина є загальновідомим фактом, широко освітленим у ЗМІ і не потребує доказування у силу частини третьої статті 78 КАС України.

Крім того, судом встановлено, що після повномасштабного вторгнення російської федерації в Україну, росія визнано країною-терористом законодавчими органами як окремих країн, так і об'єднаннями держав, зокрема, Європейського Парламенту. При цьому, хоча в кожному окремому випадку по-різному вжито сам термін тероризм (росія – держава-терорист, росія – спонсор тероризму, режим росії – терористичний), однак фактично все зводиться до визначення, яке закріплено в згаданому вище Законі України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, акту агресії проти України з боку російської федерації як держави-терориста, символіки, яка використовується боку російської федерації у війні проти України», збройними та іншими воєнними формуваннями російської федерації у війні проти України, а саме визнання російської федерації державою-терористом, однією з цілей політичного режиму якої є геноцид Українського народу, фізичне знищення, масові вбивства громадян України, вчинення міжнародних злочинів проти цивільного населення.

Окрім цього, варто зазначити, що 10 травня 2022 року у сенаті Сполучених Штатів Америки зареєстровано резолюцію, що визнає російську федерацію державою-спонсором

тероризму. У резолюції йдеться про те, що Сенат вважає дії уряду росії за головування путіна в.в. актами тероризму і закликає держсекретаря США визнати росію державою, яка спонсорує тероризм.

Водночас, 10 травня 2022 року Сейм Литви одностайно ухвалив резолюцію, якою визнав росію державою, яка підтримує та здійснює тероризм, а війну росії проти України – геноцидом української нації.

11 серпня 2022 року посли (депутати) Сейму Латвії ухвалили заяву, у якій оголосили росію державою-спонсором тероризму і назвали її дії в Україні «цілеспрямованим геноцидом насильницькі дії російської федерації проти цивільних осіб України та інших країн, а саму федерацію цілеспрямовано атакують цивільних в Україні, використовуючи страждання та паралізувати дієздатність держави, щоб окупувати Україну. Політики зазначають, що для досягнення політичних цілей російська федерація використовує насильство.

12 жовтня 2022 року Генасамблея Організації Об'єднаних Націй засудила спробу анексії росією території України та ухвалила резолюцію щодо територіальної цілісності України попри намагання Росії заблокувати цей процес. При цьому, як зазначив уповноважений Верховної Ради України з прав людини, 143 країни зі 193 проголосували «за», 5 – «проти» (Білорусь, Північна Корея, Нікарагуа, Сирія та Росія), а ще 35 – «утримались».

Надалі, 13 жовтня 2022 року, Парламентська асамблея Ради Європи ухвалила резолюцію про визнання росії терористичним режимом.

Варто зазначити, що у міжнародному праві такий термін, як держава-терорист – відсутній (на відміну від українського, про що зазначено вище), а тому згаданим рішенням (резолюцією) Парламентською асамблеєю Ради Європи росію названо не державою-терористом, а державою, режим якої є терористичним. Однак, фактично в резолюції є заклик державам-членам Ради Європи визнати поточний російський політичний режим терористичним і затаврувати його як такий. А також важлива частина цього рішення – це заклик забезпечити всеохоплюючу систему відповідальності російської федерації з точки зору порушення російською федерацією вимог і норм міжнародного права і забезпечити заповнення прогалин у цій відповідальності, зокрема шляхом створення спеціального трибуналу, який буде працювати над злочинами агресії проти України. По-друге, інша частина передбачає створення всеохоплюючої системи компенсації – компенсаційного механізму, який буде якраз обійматися питаннями другої, тобто некримінальної, частини відповідальності, яка стосується акту агресії російської федерації проти України.

Також 18 жовтня 2022 року парламент Естонії (Рійгіког) визнав росію державою-спонсором тероризму та назвав росію «найбільшою загрозою миру як у Європі, так і в усьому світі». Депутати 88 голосами (із загальної кількості в 101) ухвалили документ із засудженням анексії території України та оголошенням російського режиму терористичним.

26 жовтня 2022 року Сенатом Польщі прийнято резолюцію, якою визнано владу російської федерації терористичним режимом». При цьому, за таку резолюцію проголосували всі присутні польські сенатори. Згідно вказаної резолюції констатовано, що *«російські загарбники тероризують жителів українських міст, бомбардуючи цивільні об'єкти: дитячі садки, школи, театри та житлові масиви. Бандити в російській формі катують і вбивають військовополонених і мирних жителів окупованих територій. Викрадають українських дітей. Депортують, переселяють і відправляють українських громадян у віддалені райони росії»*.

Крім того, Сенат Республіки Польща рішуче засудив російську агресію і закликав всі країни, які виступають за мир, демократію та права людини, визнати уряд російської федерації терористичним режимом.

Аналогічну резолюцію 15 листопада 2022 року прийнято Нижньою палатою парламенту Чехії. У резолюції засуджується напад Росії на Україну, зокрема удари по об'єктах енергетичної інфраструктури, і не визнаються результати референдумів, на підставі яких російська влада анексувала частину української території. Окрім цього, депутати парламенту Чехії підтримали ініціативу створити спеціальний міжнародний трибунал для судового переслідування за злочини під час війни та провести розслідування Міжнародного кримінального суду.

Щодо створення спеціального міжнародного трибуналу у зв'язку із терористичними діями росії також висловився Північноатлантичний альянс (далі – НАТО). Так, 21 листопада 2022 року Парламентська асамблея НАТО ухвалила резолюцію, у якій закликала створити спеціальний Міжнародний трибунал щодо агресії російської федерації, а також визнала останню державою-терористом. Варто зазначити, що всі 30 країн НАТО підтримали пропозиції української делегації.

Водночас, 23 листопада 2022 року Європейський парламент також визнав росію державою-спонсором тероризму. Відповідну резолюцію підтримали 575 європейських парламентарів, 8 були проти, 24 утрималися. Згідно з вказаною резолюцією Європарламент рішуче засуджує воєнні злочини та акти терору проти цивільного населення, що здійснені російською федерацією та її поплічниками з метою досягнення руйнівних політичних цілей в Україні та на території інших країн, та визнає росію як державу, що спонсорує тероризм, а також як державу, що використовує терористичні засоби. Європарламентарі, окрім іншого, висловили солідарність з народом України та іншими жертвами російської агресії, а також наголосили на необхідності притягнення до відповідальності тих держав, недержавних гравців та окремих осіб, які підтримують та роблять можливою збройну агресію росії, а також посилюють її військові потужності. Водночас, депутати Європейського парламенту закликали Єврокомісію та країни-члени поєднати зусилля для створення широкого міжнародного «компенсаційного механізму», який має включати створення міжнародного реєстру завданої шкоди та механізми взаємодії із українською владою у цих справах.

З цього приводу позивач вважає за необхідне констатувати, що саме ці положення резолюції Європарламенту від 23 листопада 2022 року співвідносяться із положеннями Закону України «Про санкції», зокрема щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1^ї частини першої статті 4 Закону України «Про санкції», та стягнення в дохід держави активів, які належать відповідачу Ковігиді О.Ф., щодо яких (активів) відповідач прямо, та опосередковано вчиняв дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, оскільки Ковігиді О.Ф., як уже зазначалося, сприяв та продовжує сприяти завданню істотної шкоди національній безпеці України, яка підтверджується фактом підтримки ним державної політики російської федерації, пропагандою російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України, оскільки російська федерація вчиняє відкриту збройну агресію проти України, що призвело до захоплення частини території України, руйнуванню населених пунктів, промислової та цивільної інфраструктури, людських втрат.

Водночас, як уже зазначено вище, згідно чинного законодавства, пропаганда російського нацистського тоталітарного режиму, до якої вдавався відповідач після повномасштабного вторгнення російської федерації 24 лютого 2022 року, є формою терористичної діяльності відповідно до вимог статті 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом».

Відповідно до частини 1 статті 5^ї Закону України «Про санкції» під публічними діями розуміються дії, адресовані невизначеному колу осіб, зокрема у мережі Інтернет або за допомогою засобів масової інформації.

Публікації підсанкційної особи, які розміщені в виданні «Парламентская газета» свідчать про підтримку нею російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України та заперечення

злочинного характеру та виправдовування розпочатого повномасштабного вторгнення РФ в Україну.

Враховуючи викладене публічні заяви Ковітіді О.Ф. свідчать про здійснення нею пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України.

З огляду на те, що пропаганда російського нацистського тоталітарного режиму є формою терористичної діяльності, у відповідності до вимог статті 1 Закону України «Про санкції», відповідач підпадає під кого суб'єктів до яких застосовуються санкції, в тому числі, санкція передбачена пунктом 1¹ частини 1 статті 4 згаданого Закону.

5.4. Докази у справі

Відповідно до статті 72 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАСУ) доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Ці дані встановлюються, зокрема, письмовими, речовими і електронними доказами.

Стаття 73 КАСУ встановлює, що належними є докази, які містять інформацію щодо предмета доказування.

Предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення.

Сторони мають право обґрунтовувати належність конкретного доказу для підтвердження їхніх вимог або заперечень.

Водночас обставини справи, які за законом мають бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування (стаття 74 КАСУ).

Відповідно до пунктів 1¹ та 1² постанови Кабінету Міністрів України від 06 березня 2022 року № 209 «Деякі питання державної реєстрації та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в умовах воєнного стану» встановлено, що в умовах воєнного стану витяги з Державного реєстру обтяжень рухомого майна в електронній формі через офіційний вебпортал Мін'юсту не надаються; протягом дії воєнного стану припиняється доступ користувачів до єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в межах адміністративно-територіальних одиниць, перелік яких затверджується Міністерством юстиції. Міністерством юстиції може передбачатися обмежений (обумовлений) доступ користувачів до окремих реєстрів в межах певних адміністративно-територіальних одиниць.

На підставі вказаного надати інформацію у вигляді повноцінного витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань, неможливо, докази надаються у вигляді роздруківок з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань.

Відповідно до статті 99 КАСУ електронними доказами є інформація в електронній (цифровій) формі, що містить дані про обставини, що мають значення для справи, зокрема, електронні документи (текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо), вебсайти (сторінки), текстові, мультимедійні та голосові повідомлення, метадані, бази даних та інші дані в електронній формі. Такі дані можуть зберігатися, зокрема, на портативних пристроях (картах пам'яті, мобільних телефонах тощо), серверах, тому числі в мережі Інтернет).

На підставі вказаного, докази щодо застосування міжнародних санкцій подаються у вигляді посилання на вебсайти та роздруківки з них.

5.5. Підсудність

Частиною другою статті 5¹ ЗУ «Про санкції» визначено суд, на який покладено повноваження щодо розгляду проваджень у справах про застосування санкцій. Так, до Вищого антикорупційного суду (далі – ВАКС). Розгляд справи відбувається в порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України.

Відповідно до частини третьої статті 20 КАСУ Вищому антикорупційному суду підсудні справи про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 ЗУ «Про санкції».

ВАКС є постійно діючим вищим спеціалізованим судом у системі судустрою України, завданням якого є здійснення правосуддя відповідно до визначених законом засад та процедур судочинства з метою, зокрема, вирішення питання про визнання необґрунтованими цивільного судочинства (частина перша статті 3 Закону України «Про Вищий антикорупційний суд України»). Відповідно до частини п'ятої статті 22 КАСУ Вищий антикорупційний суд вирішує адміністративні справи щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 ЗУ «Про санкції», як суд першої інстанції.

Згідно з пункту 2 частини третьої статті 5 ЗУ «Про санкції» рішення щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, ухвалюється судом у порядку, визначеному статтею 5¹ цього Закону, та повинно містити строк їх застосування, крім випадків застосування санкцій, що призводять до припинення прав, та інших санкцій, які за змістом не можуть застосовуватися тимчасово (частина п'ята статті 5 ЗУ «Про санкції»).

Рішення суду про застосування цієї санкції в день набрання ним законної сили надсилається Кабінету Міністрів України для визначення суб'єкта, порядку та способу його виконання.

5.6. Відомості про вжиття заходів досудового врегулювання спору

Чинним законодавством України не встановлений обов'язковий досудовий порядок врегулювання спорів, що впливають з правовідносин, які становлять предмет цього позову.

Повідомляємо, що заходи досудового врегулювання спору Мін'юстом не вживались.

Заходи забезпечення доказів Позивачем не вживались.

5.7. Попередній (орієнтовний) розрахунок суми судових витрат, які Позивач поніс і які очікує понести у зв'язку із розглядом справи

Відповідно до частини першої статті 132 Кодексу адміністративного судочинства України судові витрати складаються з судового збору та витрат, пов'язаних з розглядом справи. Розмір судового збору, порядок його сплати, повернення і звільнення від сплати встановлюються законом.

Пункт 25 частини першої статті 5 Закону України «Про судовий збір» визначає, що Мін'юст як центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, у справах про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 ЗУ «Про санкції», звільняється від сплати судового збору.

5.8. Підтвердження Позивача про те, що ним не подано іншого позову (позовів) до Відповідача з тим самим предметом та з тих самих підстав

Позивач підтверджує, що ним не подано іншого позову (позовів) до Відповідача з тим самим предметом та з тих самих підстав, що викладені в цій позовній заяві.

6. Резолютивна частина позову

Таким чином, на підставі викладеного вбачається, що діяльність Відповідача спрямована, зокрема, на порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, підтримку її безпеки, сприяння військовим діям шляхом підтримки своїм голосом рішення про визнання незалежності квазідержавних утворень в окремих районах Донецької та Луганської областей, а також рішень про поширення юрисдикції держави-агресора на тимчасово окуповану територію України, публічної підтримки держави-агресора на тимчасово заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності. Застосування санкцій у вигляді «стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, осіб» вчиняти дії, тобто жні за змістом здійсненню права розпорядження ними» (пункт 1¹ частини першої статті 4 ЗУ «Про санкції») спрямоване на сприяння зупинення агресивних дій росії та припинення підтримки її нинішнього політичного режиму шляхом удару по її фінансових можливостях і прихильників режиму продовження збройної агресії; здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих Україні та її народу, за рахунок коштів, отриманих від конфіскації та запобігання подальшому сприянню та підтримці «воєнних операцій» росії і порушенню цілої норм міжнародного права, шляхом встановлення конкретних і невідворотних наслідків таких дій – втрати власних активів; вчиняти росією на території України воєнні злочини, злочини проти людяності та масштабності руйнування цивільної інфраструктури; укріпленню фінансово-економічного підґрунтя, обороноздатності Української держави та компенсації шкоди жертвам злочинів росії, сприятимуть сатисфакції громадян (компенсація шкоди) та державі (через укріплення її фінансово-економічного підґрунтя).

В умовах триваючої агресивної війни проти України такі цілі застосування санкцій у вигляді стягнення в дохід держави активів співвідносяться з інтересами суспільства, адже, як уже зазначалося раніше, Рішенням РНБО від 07 вересня 2022 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (введене в дію Указом Президента України від 07 вересня 2022 року № 637/2022) стосовно Ковітіді Ольги Федорівни,

реєстраційний номер облікової картки платника податків – _____, застосовано санкцію у вигляді блокування активів, на момент подання позовної заяви діє правовий режим військового стану, а особа своїми діями сприяла порушенню національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України.

Таким чином, станом на дату подання до суду цієї позовної заяви достатньо підстав та наявні умови, визначені ЗУ «Про санкції», для застосування санкції у вигляді стягнення в дохід держави активів, що належать вказаній вище фізичній особі, керуючись статтями 1, 3, 4, 5, 5¹ ЗУ «Про санкції», частиною третьою статті 20, частиною п'ятою статті 22, статті 283¹ КАСУ, пунктом 25 частини першої статті 5 ЗУ «Про судовий збір»,

ПРОШУ:

1. Прийняти позовну заяву до розгляду та відкрити провадження у справі.
2. Застосувати до Ковітіді Ольги Федорівни _____, сенатора російської федерації - санкцію, передбачену пунктом 1¹ РНОКПП – _____, частини першої статті 4 Закону України «Про санкції».
3. Стягнути в дохід держави активи, а саме:

3.1. 2-х кімнатна квартира у літ.Б, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вулиця Лібкнехта Карла, будинок 1, квартира 4; загальна площа: 32,8 кв.м. (реєстраційний номер майна в реєстрі – 246211);

3.2. будиночок №36, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Алушта, вулиця Набережна, будинок 24-а; загальна площа: 133,2 кв. м. (реєстраційний номер майна в реєстрі – 7899479);

3.3. будиночок №35 на території санаторію «Морський берег», що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Алушта, вулиця Набережна, будинок 24-а; (реєстраційний номер майна в реєстрі – 8095772);

3.4. нежитлове приміщення №4, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вулиця Жуковського, будинок 1/ вулиця Невського Олександра, будинок 6/ вулиця Долгоруковська, будинок 1; (реєстраційний номер майна в реєстрі – 154461101101);

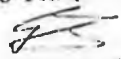
3.5. нежитлове приміщення №4, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вулиця Жуковського, будинок 1/ вулиця Невського Олександра, будинок 6/ вулиця Долгоруковська, будинок 1; (реєстраційний номер майна в реєстрі – 157311001101);

3.6. 3-х кімнатна квартира, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Севастополь, вулиця Єфремова, будинок 29, квартира 2; загальна площа: 271,5 кв.м. (реєстраційний номер майна в реєстрі – 18782385000);

3.7. однокімнатна квартира, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Севастополь, вулиця Єфремова, будинок 29, квартира 2а; загальна площа: 48,7 кв.м. (реєстраційний номер майна в реєстрі – 187109085000).

4. Рішення суду про застосування санкції, в день набрання ним законної сили надіслати Кабінету Міністрів України для визначення суб'єкта, порядку та способу виконання.

5. Додатки

- ✓1. Заява про забезпечення позову на 11 арк.
- ✓2. Копія Указу Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» на 3 арк.
- ✓3. Копія Закону України «Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24 лютого 2022 року на 1 арк.
- ✓4. Копія Указу Президента України від 07 листопада 2022 року № 757/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» на 1 арк
- ✓5. Копія Закону України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 16 листопада 2022 року на 1 арк.
- ✓6. Копія Указу Президента України від 07 вересня 2022 року № 637/2022 та Рішення РНБО з додатками на 8 арк.
- ✓7. Роздруківки стосовно міжнародного застосування санкцій до відповідача на 18 арк.
- ✓8. Копія запиту Мін'юсту до Державної податкової служби від 09 вересня 2022 на 2 арк.
- ✓9. Копія відповіді Державної податкової служби від 13 вересня 2022 року на 3 арк.
- ✓10. Копія запиту Мін'юсту до Національного агентства з питань запобігання корупції від 15 вересня 2022 на 2 арк.
- ✓11. Копія відповіді Національного агентства з питань запобігання корупції від 23 вересня 2022 року на 19 арк.
- ✓12. Копія запиту Мін'юсту до Офісу Генерального прокурора від 15 вересня 2022 на 3 арк.
- ✓13. Копія відповіді Офісу Генерального прокурора від 17 жовтня 2022 року на 7 арк.
- ✓14. Роздруківка з офіційного сайту президента рф (визнання так званих днр/лнр) на 10 арк.

- ✓15. Роздруківки з офіційного сайту ради федерації рф (результати голосування 21.02.2022 та зазначення про офіційне видання ради федерації) на 10 арк.
- ✓16. Роздруківки з офіційного сайту президента рф (оголошення про початок вторгнення) на 2 арк.;
- ✓17. Роздруківки з офіційного сайту ради федерації рф щодо Ковітіді О.Ф. як сенатора на 2 арк.
- ✓18. Роздруківки з офіційного сайту ради федерації рф стосовно офіційного видання органу на 1 арк;
- ✓19. Роздруківки публікацій на сайті офіційного видання ради федерації на 13 арк.
- ✓20. Роздруківка дописів зі ЗМІ на 21 арк.
- ✓21. Роздруківка з офіційного сайту президента рф на 1 арк.
- ✓22. Роздруківки з офіційного сайту ради федерації рф (результати голосування 04.10.2022) на 2 арк. *[signature]*
- ✓23. Інформація з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно щодо Ковітіді О.Ф., на 15 арк.
- ✓24. Інформація щодо втрат серед цивільних осіб на 4 арк;
- ✓25. Копія листа Мін'юсту до АТ «Укрпошта» від 26 жовтня 2022 року щодо поштових відправлень до АРК Крим на 1 арк.
- ✓26. Копія відповіді від АТ «Укрпошта» від 11 листопада 2022 року щодо поштових відправлень до АРК Крим на 2 арк.
- ✓27. Копія підтвердження відправки позовної заяви (з додатками до неї) сторонам.
- ✓28. Копія документів щодо підтвердження повноважень.
- ✓29. *Диск [signature]*

10.01.2023

Міністр юстиції України

Денис МАЛЮСЬКА

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

У Х В А Л А про відкриття провадження у справі

24 січня 2023 року

м. Київ

Вищий антикорупційний суд колегією суддів у складі: головуєчого Крука Є.В., суддів Білоус І.О., Кравчука О.О., перевіrivши матеріали позовної заяви Міністерства юстиції України (місто Київ, вулиця Городецького, 13, 01001, код ЄДРПОУ 00015622) до Ковітіді Ольги Федорівни () про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції»,

В С Т А Н О В И В :

23.01.2023 до Вищого антикорупційного суду звернулось Міністерство юстиції України (далі - позивач) з адміністративним позовом до Ковітіді Ольги Федорівни (далі - відповідач) про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», та стягнення активів у дохід держави.

Перевіrivши позовну заяву та додані до неї матеріали, суд вважає за необхідне відкрити провадження в адміністративній справі та призначити її до судового розгляду з огляду на таке.

У відповідності до частини п'ятої статті 22 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України) адміністративні справи щодо застосування санкції належать до юрисдикції Вищого антикорупційного суду, як суду першої інстанції.

Справа про застосування санкції вирішується колегією у складі трьох суддів Вищого антикорупційного суду протягом 10 днів з дня надходження позовної заяви до суду (ч. ч. 1, 4 ст. 283-1 КАС України).

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 23.01.2023 для розгляду даного позову визначено колегію у складі: головуєчого Крука Є.В., суддів Білоус І.О., Кравчука О.О.

Абзацом другим частини першої статті 5 Закону України «Про санкції» передбачено, що заява щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», подається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, до суду в порядку, визначеному статтею 51 цього Закону.

Таким центральним органом виконавчої влади, у відповідності до пунктом 1 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 № 228, є Міністерство юстиції України, яке, згідно із підпунктом 543 пункту 4 згаданого Положення, уповноважено звертатися до суду з позовами та брати участь у справах про застосування санкції, передбаченої пунктом 11 частини першої

статті 4 Закону України «Про санкції».

Отже, позивач є особою, яка має адміністративну процесуальну дієздатність.

Окрім того, позивачем разом із позовом додано заяву про поновлення строку звернення до суду, мотивовану тим, що процесуальний строк, який позивачем пропущений, припав на період дії воєнного стану на території України, порушення діяльності як державних підприємств, установ та організацій, так і підприємств, незалежно від форми власності, в тому числі в частині ведення електронного документообігу, загрозу життю, здоров'ю людей, чисельні повітряні тривоги, зокрема, в перші місяці незаконного вторгнення російської федерації, постійні перебої електропостачання, що унеможливило належне функціонування державних реєстрів, з яких можна отримати відомості; з початку повномасштабної війни доступ до всіх державних реєстрів обмежений та станом на дату подання вказаної заяви державні реєстри не відновили повне функціонування своєї роботи, що являється причиною довготривалого отримання та аналізу інформації.

Вирішуючи питання щодо обґрунтованості заяви про поновлення строку звернення до суду з адміністративним позовом, суд зазначає таке.

Відповідно до абзацу другого частини другої статті 122 КАС України для звернення до адміністративного суду суб'єкта владних повноважень встановлюється тримісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня виникнення підстав, що дають суб'єкту владних повноважень право на пред'явлення визначених законом вимог. Цим Кодексом та іншими законами можуть також встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду суб'єкта владних повноважень.

Отже, КАС України передбачає можливість встановлення іншими законами спеціальних строків звернення до адміністративного суду, а також спеціального порядку обчислення таких строків. Такі спеціальні строки мають перевагу в застосуванні порівняно із загальним строком звернення до адміністративного суду, визначеним частиною другою статті 122 цього Кодексу.

Так відносини у сфері захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави регулює Закон України «Про санкції».

Частиною першою статті 51 згаданого Закону визначені підстави, умови та порядок стягнення активів фізичних або юридичних осіб в дохід держави, встановлено, що санкція, передбачена пунктом 11 частини 1 статті 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності російської федерації та її резидентів».

Ця санкція може бути застосована лише в період дії правового режиму воєнного стану та за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

Статтею 6 згаданого Закону передбачено, що застосування санкції, передбаченої пунктом 11 частини першої статті 4 Закону України «Про санкції», є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, визначених частиною першою статті 1 цього Закону, в умовах правового режиму воєнного стану.

Аналіз наведених правових положень Кодексу адміністративного судочинства України та Закону України «Про санкції» дає підстави дійти висновку, що введення у дію відповідного рішення Ради національної безпеки і оборони України про застосування персональних санкцій є підставою для суб'єкта звернення до суду із відповідним позовом здійснення заходів щодо пошуку наявного у особи майна (активів).

Як зазначалося вище, норма статті 51 Закон України «Про санкції» є спеціальною нормою, яка регулює визначену її предметом групу правовідносин - підстави, умови та порядок стягнення активів фізичних або юридичних осіб в дохід держави та є спеціальною щодо приписів статті 122 КАС України в частині строків звернення до суду із адміністративним позовом.

Таким чином, у суб'єкта звернення виникає право на пред'явлення визначених законом позовних вимог не з моменту винесення Указу Президента України про введення у дію відповідного рішення Ради національної безпеки та оборони України, а з моменту встановлення всіх умов для застосування санкції, зокрема належності особі певного майна (активів), разом з цим строк звернення до суду із відповідною позовною заявою обмежується періодом дії правового режиму воєнного стану.

З огляду на викладене та враховуючи режим воєнного часу, порушення діяльності державних підприємств, установ та організацій, так і підприємств, незалежно від форми власності, постійні перебої електропостачання, час отримання позивачем відомостей про активи відповідача (відповідь Офісу Генерального прокурора від 17.10.2022 року (том 1, а.с. 101-107), отримання Інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно 04.01.2023 року (том 1, а.с. 195-209), суд дійшов до висновку, що згаданий адміністративний позов подано до Вищого антикорупційного суду у межах, встановлених законом, строків, а тому заява про поновлення цих строків не підлягає розгляду.

Отже, позовну заяву подано до суду із дотриманням вимог статей 160, 161, 283-1 КАС України, передбачених статтями 123, 169 та 170 КАС України перешкод для відкриття провадження не встановлено. Таким чином, згаданий адміністративний позов необхідно призначити до судового розгляду у відкритому судовому засіданні.

Оскільки для цієї справи в ч. 4 ст. 283-1 КАСУ передбачено її розгляд Вищим антикорупційним судом протягом 10-денного строку, отже вона належить до справ, для яких пріоритетним є швидке вирішення справи. Тому згідно з ч. 2 ст. 12 КАС України їй належить розглядати в спрощеному позовному провадженні, з урахуванням особливостей, передбачених ст. 283-1 КАСУ.

На підставі викладеного, керуючись статтями 171, 257, 268, 283-1 КАС України,

ПОСТАНОВИВ:

Відкрити провадження в адміністративній справі за позовною заявою Міністерства юстиції України до Ковітіді Ольги Федорівни про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції».

Розгляд справи здійснювати колегією у складі трьох суддів Вищого антикорупційного суду: головуючого Крука Є.В., суддів Білоус І.О., Кравчука О.О. за правилами спрощеного позовного провадження у відкритому судовому засіданні з повідомленням сторін відповідно до положень статті 283-1 КАС України.

Призначити судовий розгляд справи на 10 годин 00 хвилин 30.01.2023 у залі судових засідань № 3 Вищого антикорупційного суду за адресою: 01601, місто Київ, проспект Перемоги, 41.

Ухвалу про відкриття провадження у справі оприлюднити на веб-порталі судової влади України.

Роз'яснити учасникам справи, що відповідно до частини 2 статті 268 та статті 283-1 КАС України учасник справи вважається повідомленим належним чином про дату, час та місце розгляду справи з моменту оприлюднення судом на веб-порталі судової влади України відповідної ухвали про відкриття провадження у справі, дату, час та місце судового розгляду. Неявка у судові засідання учасників справи та/чи їх представників не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні.

Особа, щодо якої ставиться питання про застосування санкцій, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», у дводенний строк із дня одержання позовної заяви, але не пізніше дня судового розгляду, має право подати відзив на позовну заяву згідно вимог статті 162 КАС України. Відзив на позовну заяву, клопотання, звернення направляються на зазначену вище поштову адресу суду або на офіційну електронну адресу: inbox@vaks.gov.ua.

Учасники справи можуть прийняти участь у судовому засіданні безпосередньо, через своїх представників або в режимі відеоконференції, про що потрібно подати відповідну заяву до суду.

Інші особи, у разі коли рішення у справі може вплинути на їх права, свободи, інтереси або обов'язки, можуть вступити у справу до початку судового засідання за їх клопотанням, клопотанням учасників справи або шляхом заявлення самостійних вимог щодо предмету спору (позовної заяви).

Повідомити учасників справи, що вони можуть отримати інформацію по цій справі на офіційному веб-порталі Вищого антикорупційного суду: <https://hcac.court.gov.ua>.

Ухвала набирає законної сили з моменту її підписання та оскарженню не підлягає.

Головуючий суддя:

Крук Є.В.

Судді

Білоус І.О.

Кравчук О.О.

Інформація про процесуальні права і обов'язки осіб, які беруть участь у справі.

Відповідно до ст.ст. 44, 47 КАС України учасники справи мають рівні процесуальні права та обов'язки. Учасники справи зобов'язані добросовісно користуватися належними їм процесуальними правами і неухильно виконувати процесуальні обов'язки. Учасники справи мають право: 1) ознайомлюватися з матеріалами справи, робити з них витяги, копії, одержувати копії судових рішень; 2) подавати докази; брати участь у судових засіданнях, якщо інше не визначено законом; брати участь у дослідженні доказів; ставити питання іншим учасникам справи, а також свідкам, експертам, спеціалістам; 3) подавати заяви та клопотання, надавати пояснення суду, наводити свої доводи, міркування щодо питань, які виникають під час судового розгляду, і заперечення проти заяв, клопотань, доводів і міркувань інших осіб; 4) ознайомлюватися з протоколом судового засідання, записом фіксування судового засідання технічними засобами, робити з них копії, подавати письмові зауваження з приводу їх неправильності чи неповноти; 5) оскаржувати судові рішення у визначених законом випадках; 6) користуватися іншими визначеними законом процесуальними правами. Учасники справи можуть за власний рахунок додатково замовити та отримати в суді засвідчені копії документів і витяги з них. Учасники справи зобов'язані: 1) виявляти повагу до суду та до інших учасників судового процесу; 2) сприяти своєчасному, всебічному, повному та об'єктивному встановленню всіх обставин справи; 3) з'являтися в судове засідання за викликом суду, якщо їх явка визнана судом обов'язковою; 4) подавати наявні у них докази в порядку та строки, встановлені законом або судом, не приховувати докази; 5) надавати суду повні і достовірні пояснення з питань, які ставляться судом, а також учасниками справи в судовому засіданні; 6) виконувати процесуальні дії у встановлені законом або судом строки; 7) виконувати інші процесуальні обов'язки, визначені законом або судом. За введення суду в оману щодо фактичних обставин справи винні особи несуть відповідальність, встановлену законом. Документи (в тому числі процесуальні документи, письмові та електронні докази тощо) можуть подаватися до суду, а процесуальні дії вчинятися учасниками справи в електронній формі з використанням Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи, за винятком випадків, визначених цим Кодексом. Процесуальні документи в електронній формі мають подаватися учасниками справи до суду з використанням Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи шляхом заповнення форм процесуальних документів відповідно до Положення про Єдину судову інформаційно-телекомунікаційну систему. Учасник справи звільняється від обов'язку надсилати іншим учасникам справи або подавати до суду копії документів відповідно до кількості учасників справи, якщо він подає документи до суду в електронній формі. У такому разі копії відповідних документів іншим учасникам справи направляє суд. Якщо

обсяг документів є надмірним, суд направляє учасникам справи тільки копії процесуальних документів та повідомлення про можливість ознайомитися з іншими матеріалами в приміщенні суду або через Єдину судову інформаційно-телекомунікаційну систему. Якщо документи подаються учасниками справи до суду або надсилаються іншим учасникам справи в електронній формі, такі документи скріплюються електронним цифровим підписом учасника справи (його представника). Якщо документи подаються учасниками справи до суду або надсилаються іншим учасникам справи в паперовій формі, такі документи скріплюються власноручним підписом учасника справи (його представника). Якщо позов, апеляційна, касаційна скарга подані до суду в електронній формі, позивач, особа, яка подала скаргу мають подавати до суду заяви по суті справи, клопотання та письмові докази виключно в електронній формі, крім випадків, коли судом буде надано дозвіл на їх подання в паперовій формі.

Крім прав та обов'язків, визначених у статті 44 цього Кодексу, позивач має право на будь-якій стадії судового процесу відмовитися від позову. Позивач має право змінити предмет або підстави позову, збільшити або зменшити розмір позовних вимог шляхом подання письмової заяви до закінчення підготовчого засідання або не пізніше ніж за п'ять днів до першого судового засідання, якщо справа розглядається в порядку спрощеного позовного провадження. У разі направлення справи на новий розгляд до суду першої інстанції зміна предмета, підстав позову не допускаються, крім випадків, визначених цією статтею. Зміна предмета або підстав позову при новому розгляді справи допускається в строки, встановлені частиною першою цієї статті, лише у випадку, якщо це необхідно для захисту прав позивача у зв'язку із зміною фактичних обставин справи, що сталася після закінчення підготовчого засідання, або, якщо справа розглядалася за правилами спрощеного позовного провадження - початку першого судового засідання при первісному розгляді справи. Крім прав та обов'язків, визначених у статті 44 цього Кодексу, відповідач має право визнати позов повністю або частково, подати відзив на позовну заяву. Сторони можуть досягнути примирення на будь-якій стадії судового процесу, що є підставою для закриття провадження в адміністративній справі. Суд не приймає відмови позивача від позову, визнання позову відповідачем і не визнає умов примирення сторін, якщо ці дії суперечать закону або порушують чий-небудь права, свободи чи інтереси. У разі подання будь-якої заяви, визначеної частиною першою або третьою цієї статті, до суду подаються докази направлення копії такої заяви та доданих до неї документів іншим учасникам справи. У разі неподання таких доказів суд не приймає до розгляду та повертає заявнику відповідну заяву, про що зазначає у судовому рішенні. Відповідач, який не є суб'єктом владних повноважень, може пред'явити зустрічний позов відповідно до положень статті 177 цього Кодексу.